

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 18

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 ianuarie 2015

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
1.	— Lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2013 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.....	2		
2.	— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2013 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	2		
★				
2.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2014 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil	3		
3.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2014 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil	3		
★				
3.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2014 privind modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	4		
4.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2014 privind modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	4		
★				
4.	— Lege pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.....	5		
5.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.....	5		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 571 din 16 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în ansamblu, precum și, în special, ale art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului				6–10
Decizia nr. 583 din 21 octombrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (2), în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 368/2013, la cele ale art. 33–35, art. 50 lit. b) și la cele ale cap. III din Legea nr. 165/2013, precum și a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România....				10–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
1.187/2014. — Hotărâre pentru modificarea art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 751/2010 privind măsurile de reorganizare a direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București				14
1. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general				15
6. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar a unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc				15–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 91/2013 privind procedurile de prevenire a insolvenței
și de insolvență**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91 din 2 octombrie 2013 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 4 octombrie 2013.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 1.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 91/2013 privind procedurile
de prevenire a insolvenței și de insolvență**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2013 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 5 ianuarie 2015.
Nr. 2.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2014 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33 din 4 iunie 2014 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 6 iunie 2014, cu următoarea modificare:

— **Articolul unic se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Articol unic. — Termenul prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 26 august 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 93/2011, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2016.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 7 ianuarie 2015.

Nr. 2.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2014 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2014 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 22/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/2008 privind funcționarea în condiții de siguranță a instalațiilor sub presiune, instalațiilor de ridicat și a aparatelor consumatoare de combustibil și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 5 ianuarie 2015.

Nr. 3.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2014 privind modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12 din 19 martie 2014 privind modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 24 martie 2014.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 3.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2014 privind modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2014 privind modificarea Legii nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 5 ianuarie 2015.
Nr. 4.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**

LEGE
pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă
lemnoasă pe picior

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, în valoare de 115 lei.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 4.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET
privind promulgarea Legii pentru aprobarea prețului mediu al
unui metru cub de masă lemnoasă pe picior

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 5 ianuarie 2015.
Nr. 5.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 571**

din 16 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în ansamblu, precum și, în special, ale art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului

Augustin Zegrean	— președinte
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Daniel Cană în Dosarul nr. 10.045/108/2013 al Tribunalului Arad — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 400D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 10.045/108/2013, **Tribunalul Arad — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative**, excepție ridicată de Daniel Cană într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii prin care se solicită anularea deciziei privind eliberarea din funcția publică pe care o ocupa, decizie care a fost emisă în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 74/2013, precum și numirea într-o altă funcție publică echivalentă și plata unor despăgubiri.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (2), art. 41 și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituția României, precum și celor ale art. 99 și art. 100 din Legea nr. 188/1999, art. 3 și art. 6 din Legea nr. 329/2009 și art. 68—79 din Legea nr. 53/2003. Astfel, arată că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt invocate premisele unei situații extraordinare care impune adoptarea unor măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ pentru modernizarea administrației fiscale prin reorganizarea Autorității Naționale de Administrare Fiscală, conform angajamentului asumat de România cu organismele financiare internaționale, și că neadoptarea acestor măsuri ar avea consecințe negative asupra bugetului consolidat. Însă această situație extraordinară este invocată de Guvern fără a avea un conținut concret și verosimil.

7. Modalitatea de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 și reglementările aduse domeniului de activitate prin reorganizarea Autorității Naționale de Administrare Fiscală încalcă flagrant regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție în favoarea funcționarilor publici. În acest sens arată că, din analiza comparativă a atribuțiilor specifice prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare (desființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013) și cele ale Direcției generale antifraudă fiscală (îniințată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013), se poate observa că sunt identice în proporție de 95%.

8. În acest context, pe de o parte, prin desființarea Gărzii Financiare și, pe de altă parte, prin îniințarea Direcției generale antifraudă fiscală, personalul nu a fost preluat, ci a fost eliberat din funcție. Or, conform dispozițiilor art. 99 și art. 100 din Legea nr. 188/1999, instituția publică avea obligația de a pune la dispoziția personalului Gărzii Financiare funcții publice echivalente din cadrul oricărei structuri a Autorității Naționale de Administrare Fiscală și numai în caz de refuz se putea proceda la eliberarea din funcție. Totodată, art. 3 și art. 6 din Legea nr. 329/2009 prevăd preluarea personalului instituției desființate, în limita numărului de posturi aprobate, pe noile funcții constituite. Însă, deși în cadrul noii structuri, Direcția generală antifraudă fiscală, Guvernul a aprobat un număr mai mare de posturi decât cel existent la Garda Financiară, nu a stabilit preluarea personalului instituției desființate. Totodată, susține că dispozițiile criticate, transpuse și în Hotărârea Guvernului nr. 520/2013, instituie arbitrar o derogare de la prevederile, principiile și obiectul de reglementare statuate prin Legea nr. 188/1999, ceea ce este contrar art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la „calitatea legii”.

9. De asemenea, susține, pe de o parte, că atât Agenția Națională de Administrare Fiscală, cât și Garda Financiară — instituție publică de control, cu personalitate juridică în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, sunt instituții fundamentale ale statului, prevăzute la art. 117 alin. (2) din Constituție. Pe de altă parte, arată că, deși Garda Financiară nu este expres prevăzută de Constituție ca instituție fundamentală a statului, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, aceasta este inclusă în categoria instituțiilor cu acest rang, respectiv a serviciilor deconcentrate (Comisariatul General reprezentând aparatul central, secțiile județene și cea a Municipiului București ca unități subordonate). Afectarea regimului instituțiilor fundamentale ale statului vizează toate componentele care definesc regimul juridic al acestora: structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea etc. Așadar, prevederile art. 1 și art. 19 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt de natură a contraveni art. 115 alin. (6) din Constituție.

10. Totodată, susține că măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice, în măsura în care, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2003, comisarii acestei instituții sunt funcționari publici cu statut special, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție. În plus, sunt aplicabile prevederile art. 94 alin. (3) din Legea nr. 161/2003 care statuează că funcționarii publici cu atribuții de control nu au dreptul să se angajeze timp de 3 ani la societățile comerciale controlate și monitorizate. Or, prin eliberarea din funcție și nepreluarea personalului Gărzii Financiare în noile structuri, este încălcat și dreptul la protecție socială prevăzut de art. 41 din Constituție, realizându-se prin această reorganizare, în fapt, o concediere colectivă (peste 1.000 de funcționari publici ai instituției desființate), fără însă a se asigura protecția socială (formare profesională, măsuri compensatorii etc.) necesară într-o astfel de ipoteză.

11. În continuare, se susține că în cadrul procesului de reorganizare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală s-a creat o discriminare evidentă între diferitele categorii de funcționari publici, în defavoarea personalului Gărzii Financiare.

12. De asemenea, arată că prin Programul multianual de modernizare a administrației fiscale, întocmit și aprobat în contextul negocierilor cu Fondul Monetar Internațional, Comisia Europeană și Banca Mondială, ca parte a condiționalităților discutate cu Banca Mondială în vederea accesării unui împrumut, Guvernul și-a asumat angajamentul de a adopta un plan de modernizare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală care prevedea fuzionarea structurilor de administrare fiscală, vamă și celor aparținând Gărzii Financiare pentru eficientizarea activității lor. Prin Legea nr. 205/2012, Parlamentul a ratificat 5 scrisori de intenție cu Fondul Monetar Internațional, iar statul român se obligă să modernizeze și să restructureze sistemul administrativ, lege care se regăsește menționată în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013. Or, din cuprinsul acestor scrisori rezultă intenția statului român de a menține Garda Financiară, eventual într-o nouă structură, și nicidecum desființarea ei. Din această perspectivă, consideră că prin desființarea Gărzii Financiare sunt încălcate prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern, iar statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin.

13. **Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

15. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, nr. 1.195 din 20 septembrie 2011, nr. 1.229 din 20 septembrie 2011, nr. 1.623 din 20 decembrie 2011 și nr. 97 din 7 februarie 2012.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013. Din analiza dosarului cauzei reiese că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, **precum și ale ordonanței de urgență în ansamblul său**. Dispozițiile criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 1: „*Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare Agenția, se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție și preluarea activității Autorității Naționale a Vămile și prin preluarea activității Gărzii Financiare, instituție publică care se desființează.*”;

— Art. 4: „(1) *Funcțiile utilizate de Direcția generală antifraudă fiscală în realizarea atribuțiilor stabilite de lege sunt funcții publice specifice de inspector antifraudă și funcții publice generale.*

(2) *Personalul care ocupă funcții publice de inspector antifraudă are drepturi și îndatoriri specifice de serviciu care se stabilesc prin statut special, aprobat prin lege.*

(3) *Personalul care ocupă funcții publice de inspector antifraudă beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru funcționarii publici.*

(4) *Poate fi numită în funcția de inspector antifraudă persoana care îndeplinește condițiile prevăzute la alin. (5) și (7).*

(5) *Numirea personalului antifraudă se face pe bază de concurs sau examen, începând cu data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 13 alin. (1), organizat potrivit regulamentului aprobat prin hotărâre a Guvernului. Președintele și vicepreședintele comisiilor de concurs sau de examen vor fi vicepreședintele Agenției care coordonează Direcția generală antifraudă fiscală și inspectorul general antifraudă.*

(6) Numirea personalului antifraudă se face potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Ocuparea funcțiilor publice în cadrul structurii antifraudă se face cu respectarea următoarelor condiții minime:

a) absolvirea de studii universitare de licență cu diplomă, respectiv studii superioare, juridice sau economice, de lungă durată, cu diplomă de licență ori echivalentă;

b) promovarea evaluărilor psihologice complexe, organizate prin intermediul unităților specializate acreditate în condițiile legii;

c) promovarea evaluărilor de integritate, inclusiv prin evaluarea personalului Direcției generale antifraudă fiscală din punct de vedere psihologic și al comportamentului simulat, de către personal sau cabinete de specialitate, autorizate în condițiile legii.

(8) Funcționarilor publici care ocupă funcții publice în cadrul structurii antifraudă li se consideră vechime în specialitatea studiilor absolvite întreaga perioadă în care își desfășoară activitatea în structura antifraudă.

(9) În scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor economico-financiare, pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală, inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor își vor desfășura activitatea în cadrul parchetelor, prin detașare.

(10) Inspectorii antifraudă prevăzuți la alin. (9) își desfășoară activitatea sub autoritatea exclusivă a conducătorului parchetului în cadrul căruia funcționează.

(11) Numirea inspectorilor antifraudă în cadrul Direcției de combatere a fraudelor se face prin ordin al președintelui Agenției, cu avizul vicepreședintelui Agenției care conduce Direcția generală antifraudă fiscală și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar detașarea acestora în funcții se face prin ordin comun al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al președintelui Agenției.

(12) Inspectorii antifraudă sunt detașați în interesul serviciului pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea prelungirii detașării în funcție, cu acordul acestora.

(13) Detașarea încetează înaintea împlinirii perioadei prevăzute la alin. (12) prin revocarea din funcție dispusă prin ordin comun motivat al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al președintelui Agenției.

(14) Pe durata detașării la parchet inspectorii antifraudă din cadrul Direcției generale antifraudă fiscală nu pot primi de la organele ierarhic superioare din cadrul Agenției nicio însărcinare.

(15) Modul de exercitare a atribuțiilor privind cariera inspectorilor antifraudă pe durata detașării la parchete se stabilește prin legea privind statutul acestei categorii de funcționari publici.

(16) Cheltuielile de personal, precum și cheltuielile de cazare și transport aferente deplasărilor efectuate în condițiile legii, pentru inspectorii antifraudă detașați potrivit prezentului articol, se suportă de către Ministerul Finanțelor Publice, din bugetul anual aprobat.

(17) Modalitatea de acordare a drepturilor personalului detașat, prevăzute la alin. (16), se stabilește prin norme metodologice care se aprobă prin ordin comun al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală și al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”;

— Art. 13: „(1) Organizarea, modul de funcționare, numărul de posturi al Agenției, inclusiv cele aferente structurii antifraudă, precum și alte aspecte determinate de aplicarea măsurilor de

reorganizare prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se reglementează prin hotărâre a Guvernului în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Încadrarea personalului Agenției în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare.”;

— Art. 19: „(1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzută la art. 13 alin. (1) se abrogă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 13 octombrie 2003, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2004, cu modificările și completările ulterioare, și Hotărârea Guvernului nr. 1.324/2009 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 24 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Cu data prevăzută la alin. (1), Garda Financiară se desființează.

(3) Eliberarea din funcție a personalului se va realiza cu respectarea procedurilor prevăzute de lege pentru fiecare categorie de personal.

(4) Patrimoniul, arhiva, prevederile bugetare, execuția bugetară până la data desființării și orice alte bunuri ale Gărzii Financiare sunt preluate de Agenție, pe baza de protocol, încheiat în termenul prevăzut la alin. (1).

(5) Procedurile aflate în derulare la nivelul Gărzii Financiare vor fi continuate de Agenție, care se subrogă în drepturile și obligațiile acesteia, actele îndeplinite anterior rămânând valabile.

(6) Pentru litigiile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată, Agenția se subrogă în toate drepturile și obligațiile Gărzii Financiare și dobândește calitatea procesuală a acesteia.”

19. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii și art. 115 alin. (4) și (6) privind limitele delegării legislative în materia ordonanțelor de urgență. De asemenea, sunt menționate dispozițiile art. 99 și art. 100 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, ale art. 3 și art. 6 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, precum și ale art. 68—78 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că aceasta este neîntemeiată, pentru motivele ce se vor arăta în continuare.

21. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și dispoziții constituționale similare, sens în care este Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, și Decizia nr. 457 din 16 septembrie 2014 (nepublicată la data pronunțării prezentei decizii), prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

22. Cu acele prilejuri, analizând preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea a apreciat că elemente

cuprinse în acesta vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în cauză fiind o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, astfel încât nu a putut fi reținută critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, precum și cu dispozițiile art. 16 și 41 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată. În acest sens, reiterând jurisprudența sa în materia interdicției și limitelor de reglementare pe calea ordonanțelor de urgență cu privire la sensul juridic al noțiunii „a afecta” (Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008), la regimul instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014), precum și cu privire la înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului” (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013, sau Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) raportată la obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea a apreciat că măsurile prevăzute de actul normativ criticat nu sunt de natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, pe de o parte, deși vizează structura organizatorică a unor instituții fundamentale ale statului, nu afectează nici capacitatea administrativă și nici funcționarea acestora, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește Garda Financiară, deși se prevede desființarea acestei instituții, cu consecința directă a afectării regimului său juridic, aceasta nu reprezintă o instituție fundamentală a statului, care să cadă sub incidența protecției prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

23. O altă interdicție prevăzută de dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție este aceea ca prin ordonanța de urgență să nu fie afectate „drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție”, respectiv, în cauza de față, egalitatea în drepturi a cetățenilor — art. 16, dreptul la muncă și protecția socială a muncii — art. 41 din Legea fundamentală.

24. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a observat că neconstituționalitatea prevederilor criticate se deduce dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat personalului încadrat în structurile administrației fiscale, determinat de modalitatea diferită în care legiuitorul reglementează încadrarea în noile structuri: prima categorie, cea a personalului Autorității Naționale a Vămile, al direcțiilor generale ale finanțelor publice, precum și a personalului direcțiilor regionale pentru accize și operațiuni vamale, direcțiilor județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, a fost preluată de noile structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vreme ce a doua categorie, cea a personalului Gărzii Financiare, a fost eliberată din funcție, încadrarea în structura nou-înființată realizându-se prin concurs sau examen.

25. În ceea ce privește cele anterior enunțate, Curtea a statuat în mod constant, în jurisprudența sa, că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu

jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să-și găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

26. Astfel, Curtea a apreciat că analiza situației ce face obiectul cauzelor pornește de la ipoteza că ambele categorii de personal între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane care dețin calitatea de funcționari publici, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. S-a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, *vechile structuri își continuă activitatea, întrucât se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție*, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, *vechea structură — Garda Financiară — și-a încetat activitatea, legea prevăzând desființarea sa*. Din această perspectivă cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

27. Cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice cu statut special pe care acesta o deținea potrivit dispozițiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 13 octombrie 2003, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Prin adoptarea măsurii legislative a desființării Gărzii Financiare, cu consecința eliberării din funcție a personalului aferent, nu se îngreudește alegerea profesiei sau a locului de muncă, deoarece activitatea personalului noilor structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora. Or, ordonanța de urgență prevede că, în urma preluării activității Gărzii Financiare de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, se înființează două noi structuri, Direcția generală antifraudă fiscală și, în cadrul acesteia, Direcția de combatere a fraudelor, cu consecința organizării unor concursuri sau examene în scopul numirii personalului care să desfășoare activitățile care cad în competența noilor structuri. Așa fiind, nimic nu îi împiedică pe foștii angajați ai Gărzii Financiare să opteze pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea în structurile nou-înființate, legea garantând, în condiții de egalitate, accesul la exercitarea unei profesii, și anume la cea de funcționar public — inspector antifraudă.

28. Față de cele expuse anterior, Curtea nu a reținut nici criticile formulate cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), care consacră obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, precum și a celor ale art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014 și Decizia nr. 457 din 16 septembrie 2014 își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Daniel Cană în Dosarul nr. 10.045/108/2013 al Tribunalului Arad — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, în ansamblu, precum și, în special, ale art. 1, art. 4, art. 13 și art. 19 din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

¹ A se vedea opiniile separate de la Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 583

din 21 octombrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (2), în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 368/2013, la cele ale art. 33—35, art. 50 lit. b) și la cele ale cap. III din Legea nr. 165/2013, precum și a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 33—35, art. 50 lit. b) și a cap. III din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Codin Toma Zamfirescu, Alexandra Constanța Zamfirescu și Anca Ileana Ruxandra Săvulescu în Dosarul nr. 47.770/3/2012 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 279D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, prin care aceasta solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 329/2014 și nr. 435/2014. Totodată, arată că prin Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată în Cauza *Preda și alții împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că Legea nr. 165/2013 oferă o procedură adecvată pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 17 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 47.770/3/2012, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 33—35, art. 50 lit. b) și a cap. III din Legea nr. 165/2013**

privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Codin Toma Zamfirescu, Alexandra Constanța Zamfirescu și Anca Ileana Ruxandra Săvulescu. Excepția a fost ridicată cu ocazia soluționării unei cauze ce are ca obiect pretenții în baza Legii nr. 10/2001.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 1 alin. (2) și ale art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului egalității în fața legii. Astfel, deși toate persoanele care au depus notificări în termenul legal se află într-o situație juridică identică, stabilirea, prin dispozițiile de lege criticate, ca singură măsură reparatorie a compensării prin puncte determină aplicarea unui tratament discriminatoriu unor persoane aflate în aceeași situație.

6. În continuare, autorii criticii apreciază că formularea și înregistrarea notificării persoanei îndreptățite la entitatea investită cu soluționarea acesteia naște pentru fostul proprietar dreptul de a redobânda în natură bunul imobil sau de a primi despăgubiri, iar pentru unitatea deținătoare, obligația corelativă de a emite, în termen de 60 zile, decizia sau dispoziția de restituire sau de propunere de acordare de despăgubiri. Dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 modifică termenul inițial de 60 de zile prin instituirea unor noi termene, care încep să curgă de la 1 ianuarie 2014. Astfel, dispozițiile art. 4 din Legea nr. 165/2013, dispunând în sensul că noile termene se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată la data intrării în vigoare a legii, au caracter retroactiv, întrucât acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*.

7. De asemenea, dispozițiile art. 4 raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 stabilesc un tratament juridic diferit între persoanele ale căror procese s-au finalizat și cei care nu vor beneficia de finalizarea proceselor, deși cererile de chemare în judecată au fost depuse în aceeași perioadă. Dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt discriminatorii, întrucât impun termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul Legii nr. 10/2001 în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate.

8. În ceea ce privește dispozițiile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, arată că acestea aduc atingere accesului liber la justiție garantat de art. 21 din Legea fundamentală, deoarece doar după trecerea unui termen de 6 luni calculate din momentul termenelor prevăzute de art. 33 și art. 34 persoana interesată se poate adresa justiției.

9. Referitor la cap. III al Legii nr. 165/2013, apreciază că procedura de acordare a măsurilor reparatorii este de lungă durată și nu este de natură a conduce la pronunțarea unor soluții concrete și finale în perioade scurte de timp. Astfel, din perspectiva noilor reglementări, care nu răspund exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale individului, dreptul de proprietate privată apare ca fiind iluzoriu.

10. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât legiuitorul a înțeles să reglementeze aspectele referitoare la restituirea în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. Această reglementare a fost necesară având în vedere numeroasele cazuri aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului prin care România a fost sancționată din cauza lipsei unei reglementări speciale.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă, iar dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 50 lit. b) și cap. III din același act normativ sunt neconstituționale. Arată că prin Legea nr. 368/2013 s-a modificat art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013. Față de reglementarea inițială cuprinsă în Legea nr. 165/2013, s-a introdus o nouă măsură reparatorie în echivalent pentru situațiile în care restituirea în natură a imobilelor nu este posibilă, pe lângă compensarea prin puncte, și anume compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererilor formulate în baza Legii nr. 10/2001, a Legii nr. 18/1991, respectiv a Legii nr. 1/2000. Cu toate acestea, apreciază că modificarea art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu a rezolvat decât în parte neconstituționalitatea acestui text de lege, întrucât noile prevederi legale introduc doar compensarea cu bunuri, nu și măsura reparatorie prin echivalent care să conștă în compensare cu servicii, astfel cum era prevăzută de Legea nr. 10/2001.

13. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013, arată că acestea au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, astfel că sunt incidente prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

14. Referitor la dispozițiile cap. III din Legea nr. 165/2013 privind acordarea de măsuri compensatorii, consideră că acestea aduc atingere art. 20 și art. 44 din Constituție. Legea nr. 165/2013 nu constituie o reglementare unică și unitară în materia restituirii bunurilor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, întrucât au fost păstrate în vigoare mai multe reglementări paralele cuprinse în acte normative adoptate încă din anul 1991, aspect reținut și de Curtea Constituțională în Decizia nr. 232/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 17 iunie 2013. De asemenea, Curtea Europeană a apreciat că se impune modificarea mecanismului de restituire, prin implementarea urgentă a unor proceduri simplificate și eficiente, întemeiate pe măsuri legislative și pe o practică judiciară și administrativă coerentă, care să poată menține un just echilibru între diferitele interese în cauză. Cu toate acestea, procedura de acordare a măsurilor reparatorii stabilită prin Legea nr. 165/2013 este nu doar greoaie, ci și de lungă durată. În plus, dreptul de proprietate privată, garantat de art. 44 din Constituție, apare ca fiind iluzoriu în condițiile în care este supus unor ingerințe din partea legiuitorului care nu răspund exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale indivizilor.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2), art. 4, art. 33—35, art. 50 lit. b) și a cap. III din Legea nr. 165/2013, din modul de formulare a criticilor de neconstituționalitate, se reține că excepția de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 1 alin. (2), în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 368/2013, la cele ale art. 33—35, art. 50 lit. b) și la cele ale cap. III, precum și dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 4: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”;

— Art. 1 alin. (2): „În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, singura măsură reparatorie în echivalent care se acordă este compensarea prin puncte, prevăzută în cap. III.”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

Cap. III al Legii nr. 165/2013 se referă la procedura acordării de măsuri compensatorii.

18. În opinia autorilor excepției, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) cu privire la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată și art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și pe cele ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia critică dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 368/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013, redactare în vigoare în perioada 20 mai — 24 decembrie 2013. Având în vedere că litigiul în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate se află pe rolul instanței de judecată și după data intrării în vigoare a Legii nr. 368/2013, Curtea apreciază că forma inițială a art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, criticată de autorii excepției, nu a produs și nu produce efecte juridice în cauză, noua soluție legislativă (înstituită de Legea nr. 368/2013) aplicându-se imediat și cauzelor aflate în curs de judecată. Astfel, Curtea reține că prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în forma lor inițială, criticată de autorii excepției, nu mai sunt în vigoare și nici nu își produc efecte juridice în cauza de față. Așa fiind, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 1 alin. (2), nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția fiind inadmisibilă.

20. Curtea apreciază că cele constatate anterior sunt valabile, *mutatis mutandis*, și în cazul prevederilor art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013, din cuprinsul cărora autorii excepției critică teza a doua, cu privire la abrogarea oricărei dispoziții referitoare la măsura reparatorie a compensării cu alte bunuri oferite în echivalent, prevăzute în Legea nr. 10/2001. Astfel, Curtea consideră că nici dispozițiile art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 nu sunt incidente în cauză.

21. Pentru aceste motive, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, Curtea urmează să

respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 1 alin. (2), în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 368/2013, și la cele ale art. 50 lit. b).

22. În continuare, în ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 34, la cele ale art. 35 și la cele ale cap. III din aceeași lege, Curtea observă că obiectul cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, „pretenții în temeiul Legii nr. 10/2001”. Totodată, Curtea apreciază că procesul de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, astfel cum acesta era reglementat de legislația anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, comportă două etape. Prima etapă, guvernată de dispozițiile Legii nr. 10/2001, debutează cu depunerea notificării prin care se solicită restituirea în natură a imobilului și se încheie cu emiterea deciziei/dispoziției prin care imobilul se restituie în natură, se acordă măsuri reparatorii prin echivalent sau se propune acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. Cea de-a doua etapă este guvernată de dispozițiile Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și se referă la procedura de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor care nu pot fi restituite în natură, rezultate din aplicarea Legii nr. 10/2001, procedură ce avea ca finalitate adoptarea deciziei de despăgubire, urmată, după caz, de emiterea unui titlu de plată sau a unuia de conversie, pe de altă parte.

23. Reținând aceste aspecte, Curtea constată că procesul aflat pe rolul instanței de judecată în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate se circumscrie primei etape a procesului de restituire. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 34 din Legea nr. 165/2013 se referă la instituirea unui termen de soluționare a dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și a dosarelor care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, soluționare care se circumscrie celei de-a doua etape a procesului de restituire; iar dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013 se referă la căile de atac care pot fi introduse împotriva deciziilor emise potrivit art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013. De asemenea, Curtea observă că întreg cap. III al Legii nr. 165/2013 se referă la procedura acordării de măsuri compensatorii.

24. Astfel, având în vedere dispozițiile art. 34, ale art. 35 și ale cap. III din Legea nr. 165/2013 raportate la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Conform art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”. Or, „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de constituționalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

25. În aceste condiții, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 34, la cele ale art. 35 și la cele ale cap. III din aceeași lege.

26. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii.

27. Într-o atare situație, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 898 din 30 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, și Decizia nr. 13 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 13 februarie 2014, în măsura în care instanța constituțională a constatat constituționalitatea textului de lege criticat într-o anumită interpretare, ce rezultă direct din dispozitivul deciziei, devin incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Rațiunea aplicării acestor dispoziții legale constă în faptul că, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât în dispozitivul deciziei pronunțate în cadrul competenței prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, se menține prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, dar sunt excluse din cadrul constituțional toate celelalte interpretări posibile.

28. Curtea a reținut că într-o atare situație excepția de neconstituționalitate a fost admisă (a se vedea, *mutatis mutandis*, și Decizia nr. 121 din 16 octombrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 27 mai 1997), iar a contesta din nou constituționalitatea interpretărilor care au fost deja excluse din cadrul constituțional echivalează cu încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituție, coroborat cu art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. În consecință, obiect al controlului de constituționalitate îl poate forma numai acea interpretare a normei legale care nu a fost exclusă din cadrul constituțional, ceea ce nu este însă valabil în speța de față.

29. Prin urmare, reținând că, deși a fost pronunțată la data de 27 februarie 2014, Decizia nr. 88 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, ulterior datei încheierii de sesizare, și ținând seama de prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 ca devenită inadmisibilă.

30. În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, instituind termene diferite de soluționare a notificărilor, creează o stare de discriminare ce duce la încălcarea principiului egalității în drepturi, Curtea reține că, prin Decizia nr. 95 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 5 mai 2014, a respins această critică ca fiind neîntemeiată. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că există un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia. Rezultă deci că tratamentul juridic diferențiat instituit de textul de lege criticat are o justificare obiectivă și rezonabilă și nu se constituie într-o încălcare a dispozițiilor constituționale invocate.

31. Pentru aceste motive, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 165/2013, ca neîntemeiată.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 1 alin. (2), în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 368/2013, la cele ale art. 34, art. 35, art. 50 lit. b) și la cele ale cap. III, excepție ridicată de Codin Toma Zamfirescu, Alexandra Constanța Zamfirescu și Anca Ileana Ruxandra Săvulescu în Dosarul nr. 47.770/3/2012 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 33, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 751/2010 privind măsurile de reorganizare a direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 3 din Legea nr. 139/2014 privind unele măsuri pentru reorganizarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 5 din Hotărârea Guvernului nr. 751/2010 privind măsurile de reorganizare a direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare rurală județene și a municipiului București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 5 august 2010, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Direcțiile pentru agricultură județene și a municipiului București sunt responsabile cu implementarea la nivel județean a strategiei și a Programului de guvernare în domeniile agriculturii și producției alimentare, îmbunătățirilor funciare, precum și în domeniile conexe: conservarea și managementul durabil al solurilor și al resurselor genetice vegetale.”

2. Alineatul (4) se abrogă.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Daniel Constantin

Ministrul finanțelor publice,

Darius-Bogdan Vâlcov

Ministrul muncii, familiei,

protecției sociale și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

București, 29 decembrie 2014.

Nr. 1.187.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Domnul Cosmin Victor Lotreanu se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Vârșeț, Republica Serbia.

Art. 2. — Domnul Cosmin Victor Lotreanu își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind actualizarea valorii de inventar a unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar și modificarea elementelor de descriere tehnică ale unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, prevăzute în anexa nr. 40 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a reevaluării și a măsurătorilor

tehnice cadastrale, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Secretariatul General al Guvernului și Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Vlad Ștefan Stoica
Președintele executiv al Institutului de Investigare a Crimelor
Comunismului și Memoria Exilului Românesc,
Radu Preda
Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vâlcov

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 6.

DATELE DE IDENTIFICARE

ale unor bunuri aflate în domeniul public al statului și în administrarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc pentru care se modifică valoarea de inventar și descrierea tehnică

Nr. crt.	Nr. MF	Cod clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică (pe scurt)	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar — lei —	Situația juridică		Tipul bunului
								Baza legală	În administrare/concesiune	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	153288	8.29.07	Imobil	Monument istoric cod LMI 2004-BZ-II-m-B-02462 format din: 15 corpuri clădire de la C1 la C15, Sc = 3.891 mp, respectiv: C1 = 609 mp, C2 = 214 mp, C3 = 820 mp, C4 = 465 mp, C5 = 862 mp, C6 = 45 mp, C7 = 60 mp, C8 = 139 mp, C9 = 33 mp, C10 = 62 mp, C11 = 142 mp, C12 = 189 mp, C13 = 61 mp, C14 = 146 mp, C15 = 44 mp; teren intravilan cu construcții (15 corpuri) 8.396 mp; CF 34432	Țara: România; județul: Buzău; municipiul Râmnicu Sărat, str. Ion Mihalache nr. 53	2007 și 2012	1.125.969	Hotărârea Guvernului nr. 549/2007; Raport de evaluare nr. înreg.: 2.794/EB/04.09.2012 Contract de vânzare autentificat prin Încheierea de autentificare nr. 1.387/12.12.2012 Act de alipire, autentificat prin Încheierea de autentificare nr. 513/16.04.2014	În administrare	Imobil
2	153874	8.28.13	Depozit	S = 59,75 mp CF 220488-C1-U114 UAT București, sectorul 3	Țara: România; municipiul București, sectorul 3, str. Valeriu Braniște nr. 54—56, bl. 5, et. P, ap. —	2008	166.123	Hotărârea Guvernului nr. 1.106/2008 Raport de evaluare nr. înreg. 2.793/EB/04.09.2012	În administrare	Imobil
TOTAL:							1.292.092			

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

